

INVASIVE ARTER

Iberisk skovsnegl "dræbersnegl" (*Arion lusitanicus*)

Udseende

Den Iberiske skovsnegl har ikke noget hus på ryggen. Farven kan variere meget – fra orange til mørk brun, næsten sort. Det mest almindelige er brunrøde nuancer. Den fuldt udviklede Iberiske skovsnegl er 7-15 cm lang.

Den Iberiske skovsnegl er hermafrodit, det vil sige tvekønnet, og den har derfor både hanlige og hunlige kønsorganer. Det betyder, at alle individer kan lægge æg.

Hvor stammer den fra?

Arten er hjemmehørende i Portugal, Spanien og det sydlige Frankrig. Det varme og tørre klima her formodes at være med til at holde arten "i skak", for her udgør den ikke noget problem.

Hvor findes den i Danmark?

Sneglen blev første gang registreret i Danmark i 1991 og den første masseforekomst optrådte i 1997. Den Iberiske skovsnegl har formået at sprede sig til stort set hele landet. Det formodes, at spredningsvejene primært har været handel med planter, stiklinger, prydbuske og frugttræer, hvor både snegle og æg transporteres med i den jord, der omgiver plantederne. Sneglen er fortsat primært registreret i haver, parker og fugtige naturhabitater.

Sneglen kan ved egen hjælp bevæge sig op til 9 m i timen, hvilket betyder, at en bestand kan flytte sig op til ½ km på en sæson (tidligt forår til sent efterår).

Hvorfor er den en trussel?

Iberiske skovsnegle har en grådig adfærd, og da de samtidig kan forekomme i store mængder, er de stærkt generende for haveejere. Én snegl kan lægge op til 400 æg fra juni til hen på efteråret. Sneglene er stort set altædende.

Iberisk skovsnegl kan krydse med og dermed fortrænge den hjemmehørende sorte skovsnegl. Den Iberiske skovsnegl har ingen direkte effekt på menneskers sundhed. Den seje slim, der kan være svær at vaske af grøntsager, kan dog indeholde meget store mængder *E. coli* bakterier. Det anbefales derfor ikke at spise grøntsager med snegleslim.

Sneglens naturlige fjender i Danmark er løbebiller, padder og i mindre omfang pindsvin og grævling. Sneglen er mere sej og slimet end de hjemmehørende sneglearter og vrages måske derfor som føde af fugle. Der har været iagttagelser i sommeren 2007 af solsorte, der spiste dræbersnegle efter først at have "tørret dem af" i vegetationen.

Hvad kan der gøres?

Kan begrænses i antal i haver o.l., f.eks. ved lokale kampagner, der involverer alle naboer – men sneglen vil næppe kunne udryddes og slet ikke i naturområder. Det er en art, vi må lære at leve med.

Hans Erik Svart

